

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Řepová**, se sídlem Řepová 48, Mohelnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2009, čj. KUOK 50001/2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 4. 2010, čj. 22 Ca 197/2009 - 104,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 5. 2009, čj. KUOK 50001/2009, změnil rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice ze dne 30. 5. 2005, čj. ŽP/15866-05/14811-04/aledo, kterým byla uznána honitba Řepová a upraveny honební hranice a sníženy výměry honiteb Libivá, Krchleby, Mírov a Slavoňov, a to tak, že návrh žalobce na vydání rozhodnutí o uznání honitby Řepová a nutné změny honiteb, které drží dotčená honební společenstva Libivá, Krchleby, Mírov a Slavoňov, zamítl.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 28. 4. 2010, čj. 22 Ca 197/2009 - 104, zamítl.

Krajský soud k námitce, kterou žalobce brojil proti změně právního názoru žalovaného v průběhu správního řízení, posuzoval, zda je takový postup správního orgánu možný, aniž by založil nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uzavřel přitom, že v odůvodněných případech je takový postup nejen možný, ale také jedině správný. Vycházel přitom z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 290/03. Pokud Ústavní soud přiznal v tomto rozhodnutí Nejvyššímu soudu možnost vývoje i případné změny právních názorů, je podle krajského soudu třeba dovodit analogicky stejnou možnost správních orgánů v průběhu

správného řízení, zvláště jsou-li povinny respektovat judikatorní vývoj. Námitka neměla oporu v žádném právním předpisu ani v základních principech právního státu. Lpění na názoru žalobce by naopak bylo v rozporu s povinností Nejvyššího správního soudu sjednocovat svou rozhodovací praxí judikaturu krajských soudů a ovlivňovat rozhodovací praxi správních orgánů (§ 12 s. ř. s.), vedlo by k procesním absurditám a ve svém důsledku způsobovalo nezákonnost správních rozhodnutí. Odkaz na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 258/03, nebyl podle krajského soudu případný, neboť zákon o myslivosti neobsahuje vzájemně rozporná ustanovení. Navíc žalobce vnímal mylně účel zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), spatřoval-li jej v umožnění vlastníkům honebních pozemků vykonávat právo myslivosti na vlastních honebních pozemcích. Ústavní soud přitom vyložil účel zákona o myslivosti v nálezu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03.

Dále krajský soud nastínil pozvolný vývoj judikatury správních soudů, zaměřené na výklad jednotlivých ustanovení zákona o myslivosti. V počátcích jeho účinnosti se správní orgány i soudy zabývaly především výkladem tzv. transformačního ustanovení § 69 tohoto zákona a související právní problematiky. Teprve postupně přicházel na řadu výklad dalších ustanovení, prostřednictvím judikatury správních soudů i Ústavního soudu. V posuzované věci probíhalo správní řízení od roku 2004. Začalo tedy v době, kdy nebylo mnoho judikatury, zatímco v současnosti lze již hovořit o její ustálenosti. Jejím základem se stal nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, a nálezy ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06.

Krajský soud rovněž poznamenal, že v obdobném případě jako je posuzovaná věc, Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 27. 6. 2007, čj. 9 As 18/2007 - 109. Ze závěrů Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vyplývá jednoznačný směr judikatorního vývoje. Ten pak plně odůvodňuje změnu právního názoru žalovaného.

Dále se krajský soud se zabýval otázkou, zda žalovaný odůvodnil změnu právního názoru přezkoumatelně. Shledal přitom, že argumentace žalovaného byla dostačující. Žalovaný argumentoval vývojem judikatury jako celku a svůj názor, který si na základě tohoto vývoje učinil, vyjádřil srozumitelně a jednoznačně. O jeho vyznění nebylo pochyb. Krajský soud konstatoval, že „(j)estliže žalovaný vycházel z určitého směru, jímž se judikatura ubírá, který zobecnil ve formulaci svého názoru a závěru o oprávněnosti požadavků účastníků, kteří podali odvolání, považuje to krajský soud za dostačující, neboť tento způsob odůvodnění nutně nevyžaduje citaci či specifikaci konkrétního soudního rozhodnutí, neboť z žádného takového nevyhází, ale vychází ze zobecnění poznatků, které vyplynuly z publikované judikatury k uvedené právní problematice. Pro úplnost je však nutno podotknout, že žalobcová námitka, že žalovaný nezmiňuje žádné soudní rozhodnutí, není pravdivá. Jak vyplývá z prvního odstavce str. 4 napadeného rozhodnutí, je jeho nedílnou součástí podrobný chronologický přehled průběhu správního řízení, který je uveden v příloze a který rozvádí a doplňuje odůvodnění rozhodnutí. Tato nikoliv standardní, ale také nikoliv nezákonná forma rozhodnutí je reakcí žalovaného na předchozí zrušující rozsudek krajského soudu ve věci, v němž krajský soud mj. vytkl žalovanému přílišnou faktografičnost odůvodnění rozhodnutí. V této příloze, která je tedy nedílnou součástí rozhodnutí, jsou na str. 4 uvedeny oba již shora citované nálezy Ústavního soudu (nálezy ze dne 13. 12. 2006 sp. zn. Pl. ÚS 34/03 a nálezy ze dne 6. 3. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 3/06) a následně žalovaný ve třech bodech vyjádřil judikatorní vývoj z nich vyplývající.“

S ohledem na právní závěr učiněný ve vztahu k první žalobní námitce shledal krajský soud nadbytečným zabývat se dalšími dvěma žalobními námitkami, vztahujícím se ke konkrétním náležitostem navrhané honitby. Tato část odůvodnění rozhodnutí měla podle krajského soudu své opodstatnění v předchozím procesním stavu věci, kdy dříve vydané rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2005 bylo zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 19. 12. 2007, čj. 22 Ca 349/2005 - 77. V něm byly posuzovány jiné žalobní námitky žalobce a žalovaný byl

v dalším řízení vázán právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Žalovaný se správně vypořádal s výhradami, které měl soud proti předchozímu zrušenému rozhodnutí. Za situace, kdy došlo ke změně právního názoru žalovaného, ovšem část odůvodnění, týkající se konkrétního návrhu honitby, neměla v napadeném rozhodnutí své věcné opodstatnění a představovala formální splnění závazku plynoucího z předchozího zrušujícího rozsudku krajského soudu. Z věcného hlediska byla s ohledem na změnu právního názoru žalovaného tato část odůvodnění napadeného rozhodnutí nepodstatná. Ze stejného důvodu krajský soud nevyhodnotil důkazy provedené u ústního jednání. Toto hodnocení bylo totiž pro posouzení věci nadbytečné. K rozhodnutí o registraci žalobce ze dne 18.11.2003 krajský soud uvedl, že prokazuje skutečnost, která nikdy v průběhu správního řízení ani v řízení soudním nebyla zpochybněna a nemá pro podstatu posuzované věci vypovídající hodnotu.

U krajského soudu neobstála ani argumentace principem legitimního očekávání a právní jistoty. Žalobce se odvolal na § 20 zákona o myslivosti, upravující vznik honebních společenstev, a § 17 a § 18 téhož zákona, upravující uznání honitby. Tvrdil, že bylo-li honební společenstvo registrováno, protože byla splněna všechna hodnotící kritéria, platí nevyvratitelná domněnka, že jsou splněna také kritéria pro uznání honitby. Ta jsou zákonem vymezena shodně a je proto předvídatelné, že honitba bude uznána. Krajský soud hodnotil tuto argumentaci jako zjednodušenou a nesprávnou. Postupy podle § 20 a podle § 17 a 18 zákona o myslivosti podle něj představují samostatná správní řízení. Účelem registrace honebního společenstva je především vznik právního subjektu. Návrh na jeho registraci sice musí splňovat mj. rozlohová kritéria požadovaná zákonem o myslivosti, ale jejich podrobné zkoumání a splnění dalších předpokladů pro uznání honitby nastává až v následném řízení o uznání honitby. Z žádného ustanovení zákona o myslivosti nelze dovodit, že by právní subjekt registrovaný jako honební společenstvo měl být samozřejmě úspěšný v řízení o uznání honitby. Řízení o uznání honitby by se v takovém případě stalo zcela formálním.

III.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel připustil možnost změny právního názoru během správního řízení, ale namítl, že je přípustná pouze v rámci určitého logického směru, při zachování zřejmé konzistence a věcné argumentace. Vycházel přitom z přesvědčení, že právní řád vytváří logický a harmonický celek skládající se z právních norem, které jsou srozumitelné a tím i jednoznačně uchopitelné a nejsou ve vzájemném protikladu. Ze závaznosti konkrétního právního názoru pro celé konkrétní správní řízení a pro všechny jeho účastníky lze odvodit princip právní jistoty a legitimního očekávání. I v legislativním procesu dochází ke změně jednotlivých právních předpisů jejich novelou. Analogicky lze proto aplikovat princip platnosti aktuálního znění právního předpisu ke konkrétnímu času s aktuálním obsahem právního názoru ke konkrétnímu času. Mnohdy zřejmá rozdílnost obsahu právního předpisu v jeho časové posloupnosti přitom není podle stěžovatele chápána jako jeho vada. Připuštění opaku by však znamenalo skrytou retroaktivitu.

Dále stěžovatel uvedl, že v žalobě nepolemizoval s rolí Nejvyššího správního soudu ani s názorem, že výkon práva myslivosti akcentuje rovněž cílevědomou a regulovanou činnost k ochraně a rozvoji přírody. Tvrdil ovšem, že je třeba posuzovat každý případ individuálně. Krajský soud argumentoval nepřesvědčivě, s použitím nepřípadných judikátů. Odmítnutím argumentace stěžovatele, který poukazoval na nález Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 258/03, s tvrzením, že v jednotlivých ustanoveních zákona o myslivosti

není rozpor, krajský soud vyvrátil svůj vlastní závěr o nesprávnosti názoru stěžovatele o platnosti nevyvratitelné právní domněnky o splnění podmínek pro uznání honitby.

Pokud jde o důvodnost změny právního názoru, krajský soud podle stěžovatele argumentoval tvrzením o chybějící judikatuře k tzv. transformačnímu ustanovení § 69 zákona o myslivosti, což rozhodovací pozici žalovaného ve věci stěžovatele komplikovalo, a dále poukazem na judikáty Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, které ale vztahoval na modelovou netransformační situaci. Stěžovatel se domníval, že je třeba rozlišovat mezi podmínkami pro rozdělení existujícího honebního společenstva, již transformovaného, a stavem právě probíhající transformace v souběhu s vznikajícím novým honebním společenstvem, a věc posuzovat z hlediska možnosti konkrétního výkonu individuálních práv vlastníka jednotlivého honebního pozemku. Krajský soud totiž podle stěžovatele vůbec nevzal do úvahy skutečnost, že správní řízení o uznání honitby Řepová bylo zahájeno ve stejnou dobu jako správní řízení o uvedení honiteb Libivá, Mírov, Krchleby a Slavoňov do souladu se zákonem o myslivosti. Dle stěžovatele se jednalo z historického hlediska o jedinečnou a neopakovatelnou situaci, kdy došlo k souběhu všech uvedených řízení. Proto měl stěžovatel za to, že závěry krajského soudu na takovou situaci nedopadají.

Stěžovatel se účastnil všech správních řízení o uvedení označených honiteb do souladu se zákonem o myslivosti, proti vydaným rozhodnutím brojil odvoláními a následně i žalobami. Věc byla i předmětem kasačních stížností, o nichž Nejvyšší správní soud rozhodl pod sp. zn. 8 As 53/2008 a 8 As 1/2009. Problematika transformace honebních společenstev se stala také předmětem ústavní stížnosti vedené u Ústavního soudu pod sp. zn. II. ÚS 3278/09.

Krajský soud při posuzování důvodnosti změny právního názoru žalovaného nerozlišil rozdíl výchozí pozice (transformační a netransformační) stěžovatele, tj. pozici ve vztahu k ostatním řízením o uvedení dosavadních honiteb do souladu se zákonem o myslivosti. Toto pochybení lze podle stěžovatele přičíst žalovanému, který svůj původní „transformační“ názor časově a věcně „nezafixoval“ a posléze jej diametrálně změnil v neprospěch stěžovatele.

Stěžovatel nesouhlasil ani se závěry krajského soudu vztahujícími se k námitce, že registrací stěžovatele jeho zápisem do rejstříku honebních společenstev byla založena nevyvratitelná právní domněnka o splnění základního kritéria pro vznik honebního společenstva, tj. souvislost vlastních honebních pozemků v minimální výměře 500 ha. Od toho stěžovatel odvodil legitimní očekávání, že správní řízení o uznání honitby Řepová bude ukončeno s pro něj kladným výsledkem. Stěžovatel přisvědčil krajskému soudu, že řízení o registraci honebního společenstva podle § 20 zákona o myslivosti a řízení o uznání společenstevní honitby podle § 17 a 18 zákona představují samostatná řízení. Nesouhlasil však s názorem, že za předpokladu splnění předmětné zákonné podmínky (jež je pro obě řízení identická), nelze odvodit legitimní očekávání stěžovatele. Krajský soud zcela opomněl § 20 odst. 4 zákona o myslivosti a tvrzení stěžovatele, že registraci nikdo nerozporoval ani jí nijak nebránil, např. žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s.

Stěžovatel také uvedl, že se chce vyhnout paušalizaci nastoleného problému. Připustil, že registrace nemusí znamenat samozřejmý úspěch v řízení o uznání honitby. Tvrdil však, že důvodem zamítnutí návrhu na její uznání nemůže být nedodržení podmínky souvislosti vlastních honebních pozemků, jak to učinil žalovaný. Takový postup je nepřijatelný, neboť narušuje principy legitimního očekávání a právní jistoty.

Konečně stěžovatel uzavřel, že se krajský soud věcně a přesvědčivě nevypořádal s jednotlivými žalobními námitkami. Tím, že se nezabýval všemi žalobními námitkami,

podle stěžovatele hrubě porušil jeho právo na spravedlivý proces dle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, přičemž opomněl zásadní námitku, a to porušení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů, který je pro toto řízení stále platným procesním předpisem. Jeho porušení je podle ustálené judikatury důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu soudem.

IV.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že napadeným rozhodnutím chránil právní jistotu uživatelů dosavadních honiteb Libivá, Mírov, Krchleby a Slavoňov. Krajský soud se podle něj vypořádal s žalobní námitkou o nepřipustnosti změny právního názoru v průběhu správního řízení správně. Správní orgány jsou povinny respektovat vývoj judikatury. K souběhu správních řízení žalovaný poznamenal, že po dobu, kdy bylo uvedení shora uvedených honiteb do souladu zákonem o myslivosti předběžnou otázkou pro rozhodnutí o návrhu na uznání honitby Řepová, bylo řízení přerušeno. K závěru stěžovatele o jeho legitimním očekávání žalovaný konstatoval, že stěžovatel nesplnil kritérium souvislosti minimálně 500 ha honebních pozemků, které představuje základní zákonnou podmínku pro uznání honitby.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Účastníci řízení se ani po posouzení věci krajským soudem neshodli na tom, zda mělo být ve správním řízení vyhověno návrhu stěžovatele na uznání honitby Řepová a s tím spojenému návrhu na nutné změny honiteb Libivá, Mírov, Krchleby a Slavoňov (dále jen „dotčené honitby“), a to za situace, kdy pozemky, jež měly tvořit honitbu Řepová, byly součástí dotčených honiteb, ohledně nichž bylo vedeno správní řízení o jejich uvedení do souladu se zákonem o myslivosti (§ 69 odst. 1 zákona). V kasační stížnosti přitom stěžovatel obdobně jako v žalobě poukázal na podle něj nepřipustnou změnu právního názoru žalovaného v průběhu správního řízení. Závěry krajského soudu zpochybnil i s tím, že správní řízení o uznání honitby Řepová bylo zahájeno ve stejnou dobu jako správní řízení o uvedení dotčených honiteb do souladu se zákonem o myslivosti, resp. kdy registraci stěžovatele a jeho zápisem do rejstříku honebních společenstev bylo založeno jeho legitimní očekávání, že správní řízení o uznání honitby Řepová bude ukončeno s pro něj kladným výsledkem.

Nejvyšší správní soud předně připomíná, že se obdobnou právní otázkou zabýval již v rozsudku ze dne 27. 6. 2007, čj. 9 As 18/2007 - 109 (www.nssoud.cz), na který ostatně odkázal i krajský soud. Zdejší soud přitom vyšel z rozhodovací praxe Ústavního soudu (mj. z nálezu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, č. 49/2007 Sb.), vztahující se k posouzení ústavnosti přechodného ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti, podle níž „(p)řechodné ustanovení obsažené v napadeném ustanovení zákona o myslivosti umožňuje zachovat honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů a stanoví rovněž pravidlo přechodu na požadavky nové právní úpravy v zákonné lhůtě. Takový přístup je zcela v souladu s běžnými pravidly intertemporality. Argumentaci, podle níž jde o konzervaci dosavadního stavu, jež neumožňuje malým, resp. menšinovým vlastníkům vytvořit honební společenstvo podle svých představ a potřeb, nelze rovněž přisvědčit. Ústavní soud považuje za důležité zdůraznit, že honební společenstvo ... je zakládáno programově za účelem realizace myslivosti, tedy k ochraně zvěře. Právě proto by (automatický) zákonný zánik honebních společenstev (a to i po uplynutí lhůty pro splnění požadavků nové právní úpravy) mohl obrozit naplnění zákonného účelu myslivosti a mohl by přivodit stav, kdy by institucionálně nebyla zajištěna péče o část ekosystému, čímž by stát nezajistil plnění své ústavní povinnosti podle čl. 7 Ústavy.“

Obdobně Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku respektoval východiska daná v nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06 (<http://nalus.usoud.cz>), totiž že „samotným zánikem členství nedochází k žádné změně honitby; ta je totiž ‚uznána‘ (a pozemkové vymezena) správním rozhodnutím [§ 2 písm. i), § 18 odst. 1] jako celek, jenž je tvořen konkrétními souvislými honebními pozemky (§ 17 odst. 2, věta první). Pozemky vlastníka, jebož členství zaniklo, zůstávají proto součástí honitby, v jejímž rámci vykonává myslivost (§ 17 odst. 1), resp. právo myslivosti [§ 19 odst. 1 písm. b)], nadále honební společenstvo, neboť vystoupení člena z honebního společenstva se nemůže dotknout správního rozhodnutí o uznání honitby (§ 18 odst. 1).“

Nejvyšší správní soud poté ve zmíněném rozsudku dospěl k závěru, že „(z) pozitivní právní úpravy pak vyplývá, že nově založená honební společenstva, tj. již za účinnosti zákona č. 449/2001 Sb., musí při svém vzniku splnit zčásti stejné a zčásti odlišné podmínky, nežli společenstva vzniklá dle zákona č. 23/1962 Sb. To je zcela logický a předvídatelný důsledek změny společenských poměrů, jimž se přizpůsobila zákonná úprava. Za účelem zachování nutné kontinuity existence honebních společenstev vzniklých dle zákona č. 23/1962 Sb. i v režimu nové zákonné úpravy obsahuje zákon č. 449/2001 Sb. přechodné ustanovení § 69, dle něhož platí, že pokud honitba dosahuje stanovené plošné výměry, ale nespĺňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby (ve smyslu § 17 zákona č. 449/2001 Sb.), je osoba, které byla honitba uznána, povinna podat orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb. Při transformaci honebních společenstev pak není třeba vydávat konstitutivní rozhodnutí o nové registraci společenstva, ale pouze deklaratorní individuální správní akt o splnění podmínek zákona č. 449/2001 Sb. Je tomu tak i proto, že honební společenstva vzniklá podle zákona č. 23/1962 Sb. účinnosti nové právní úpravy ze zákona nezánikla a s novou registrací by vedle sebe existovaly dva zcela identické subjekty, což je prakticky i právně nepřijatelné.“

Kombinací závěrů vyslovených v obou citovaných nálezech Ústavního soudu a základním východiskem pro rozhodnutí v projednávané věci je vyslovená zásada, že ústavněprávní garance myslivosti a práva myslivosti jsou legitimním omezením vlastnického práva. V daném konkrétním případě se tato zásada projevuje tak, že se zánikem členství vlastníka honebních pozemků v honebním společenstvu nelze spojovat vyčlenění jeho pozemků z honitby, jejímž držitelem [§ 2 písm. m) zákona č. 449/2001 Sb.] je toto honební společenstvo. Důvody spočívají jak v hmotněprávní potřebě kontinuity péče o ekosystém, tak i v procesněprávní nemožnosti změny správního rozhodnutí o uznání honitby pouhým zánikem členství vlastníka pozemku v honebním společenstvu. Pokud tedy vystoupivší členové budou mít v úmyslu vykonávat právo myslivosti v nově uznané honitbě, mohou takového stavu dosáhnout za použití institutů, které jim k tomu zákon č. 449/2001 Sb. výslovně dává, tedy zejména prostřednictvím rozdělení honitby, podaří-li se jim prosadit podání takového návrhu držitelem honitby [zvýraznění doplněno – poznámka Nejvyššího správního soudu].

Potřebu kontinuity výkonu práva myslivosti v rámci původních honebních společenstev lze podepřít i dalším argumentem. Mezi vlastníky honebních pozemků nelze rozlišovat podle umístění jejich nemovitosti v rámci uznané honitby. Pokud by totiž pozemky některých vlastníků byly umístěny tak, že by jejich vynětí zapříčinilo nesouvislost honitby co do její plochy a rozlohy, či její příliš malou šířku (ve smyslu § 17 odst. 6 zákona č. 449/2001 Sb.), dotklo by se vyčlenění těchto pozemků stávající honitby (a příslušného honebního společenstva jako jejího držitele) mnohem více než vyčlenění pozemků jiných vlastníků, jejichž pozemky jsou prostorově lokalizovány na okraji honitby. Vyjmutí takových pozemků by mělo za následek tu skutečnost, že dotčená honitba by přestala splňovat zákonem stanovené požadavky. Tento argument má svůj právní odraz v ústavně zakotvené zásadě zákazu diskriminace (čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), neboť členové prvně zmíněné skupiny vlastníků by se oprávněně mohli cítit dotčeni tím, že by jim nebylo umožněno zároveň s ukončením svého členství v honebním společenstvu „vyjmout“ své pozemky z uznané honitby, kdežto jiným by tato možnost z výše uvedených důvodů odepřena nebyla.“

Jakkoli pak byly citované závěry vysloveny na skutkovém půdorysu jiné věci, Nejvyšší správní soud neshledal důvod, aby se od nich v nyní posuzované věci odchýlil.

Směřoval-li tedy stěžovatel žalobními a posléze stížními námitkami k tomu, že v jeho případě mělo být vyhověno návrhu na uznání honitby Řepová a s tím spojenému návrhu na změny dotčených honiteb spočívající v úpravě jejich honebních hranic a snížení jejich výměr, jsou jeho závěry v rozporu s nastíněnou rozhodovací praxí správních soudů a Ústavního soudu. Intertemporální úprava obsažená v § 69 zákona o myslivosti, kterou Ústavní soud shledal souladnou s ústavním pořádkem, umožnila za splnění požadavků nové právní úpravy zachovat honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů. Byly-li přitom dotčené honitby řádně uvedeny do souladu se zákonem, neměl stěžovatel, pokud usiloval o uznání honitby Řepová, jinou možnost než využít instituty, které mu k tomu zákon o myslivosti výslovně nabízel, tedy zejména institut rozdělení honitby.

Namítl-li stěžovatel, že závěry vyplývající z dosavadní rozhodovací praxe není možno vztáhnout na nyní posuzovanou věc, kdy bylo řízení o uvedení dotčených honiteb do souladu se zákonem zahájeno ve stejnou dobu jako řízení o uznání honitby Řepová, nepodepřel svůj názor konkrétními argumenty, jejichž důvodnost by mohl Nejvyšší správní soud posoudit.

Tento soud přitom nepřehlédl, že řízení o uznání honitby Řepová bylo po dobu probíhajícího řízení o uvedení dotčených honiteb do souladu se zákonem o myslivosti přerušeno, a to právě proto, že na jejich výsledku závisel výsledek řízení ve věci návrhu stěžovatele.

Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o uvedení dotčených honiteb do souladu se zákonem o myslivosti byla pravomocně skončena, žaloby proti rozhodnutím žalovaného podané stěžovatelem byly zamítnuty, a tento soud rozsudky ze dne 30. 9. 2009, čj. 8 As 53/2008 - 86 a čj. 8 As 1/2009 - 89 (www.nssoud.cz), zamítl kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudkům krajského soudu. O ústavní stížnosti proti rozsudkům Nejvyššího správního soudu, vedené u Ústavního soudu pod sp. zn. II. ÚS 3278/09, Ústavní soud dosud nerozhodl. Jak ovšem stěžovatel uvedl v kasační stížnosti, předmětem řízení o ústavní stížnosti jsou tvrzené vady řízení před správními soudy, nikoli věcné posouzení rozhodných právních otázek. Nejvyšší správní soud proto neshledal účelným přerušit řízení v nyní posuzované věci, zejména mohl-li se při posouzení věci opřít o nastíněnou rozhodovací praxi Ústavního soudu.

Nelze než zopakovat, že žalovaný i krajský soud správně zohlednili výsledek řízení o uvedení dotčených honiteb do souladu se zákonem o myslivosti. Za této situace měl stěžovatel využít k realizaci svého záměru prostředky nabízené stávající právní úpravou. Nebylo však možno vyhovět jeho návrhu na uznání honitby Řepová a s ním spojené změny dotčených honiteb. To by se zásadním způsobem dotklo práv dotčených honebních společenstev a mohlo vést k tomu, že by dotčené honitby přestaly splňovat požadavky stanovené zákonem o myslivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 18/2007 - 109).

V souladu s dosavadním vypořádáním kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nehodnotil jako důvodnou ani námitku, že žalovaný v průběhu správního řízení změnil právní názor na rozhodnou právní otázku a porušil tak princip legitimního očekávání a právní jistoty. Odpovídajícím závěrům krajského soudu nebylo možno ničeho vytknout. Změna právního názoru žalovaného, která vycházela z vývoje judikatury, zejm. z výše citovaných nálezů Ústavního soudu, a byla přezkoumatelně odůvodněna v napadeném rozhodnutí, resp. v jeho příloze, plně obstojí. Žalovaný správně neopomněl přihlédnout k rozhodovací činnosti správních soudů a Ústavního soudu a opřít o ni odchýlení se od předchozího právního závěru. Lpění na nesprávném právním názoru, které by nemohlo než vyústit ve zrušení rozhodnutí žalovaného v řízení před krajským soudem, by bylo nepřipustným formalismem a bylo by v konečném důsledku v rozporu i se zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud se nemohl zabývat stížní námitkou poukazující na porušení legitimního očekávání založeného registrací stěžovatele a jeho zápisem do rejstříku honebních společenstev. Námitka totiž nebyla přípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., protože odpovídající žalobní námitka byla v řízení před krajským soudem uplatněna až v podání ze dne 1. 9. 2009, tedy po lhůtě pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud se přesto některými aspekty předmětné námítky v napadeném rozsudku zabýval a překročil tak předmět řízení. Tato skutečnost se však nemohla negativně projevit v právní sféře stěžovatele. Nejvyšší správní soud pak podotýká, že stěžovatel nemůže své legitimní očekávání založit na výsledku řízení o registraci honebního společenstva, tedy zvláštního typu řízení směřujícího ke vzniku tohoto právního subjektu. Jakkoli je podle § 20 odst. 4 písm. a) zákona o myslivosti výměra honebních pozemků v rámci tohoto řízení zkoumána, ostatní náležitosti honitby, které jsou nutné pro její uznání v řízení dle § 18 zákona, v tomto řízení podrobně posuzovány nejsou. I v tomto ohledu tedy obstály závěry krajského soudu, na které Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje. Nadto tento soud nepochyboval, že stěžovateli bylo již v řízení o jeho registraci zřejmé, že honební pozemky, které by měly tvořit honitbu Řepová, jsou součástí dotčených honiteb. I proto nejsou úvahy o legitimitě jeho očekávání přiléhavé.

Konečně stěžovatel namítl, že se krajský soud v napadeném rozsudku nevypořádal se všemi uplatněnými námitkami. Stěžovatel ovšem setrval převážně v rovině obecného tvrzení, které není způsobilé vyhovět požadavkům kladeným na řádnou formulaci stížních námitek. Jelikož je však zřejmé, že stěžovatel poukazyval na nevypořádání svých námitek směřujících do závěrů žalovaného, které byly odrazem závazného právního názoru vysloveného v předchozím zrušujícím rozsudku krajského soudu, nemohla by být stížní námitka stejně důvodná. Krajský soud v napadeném rozsudku řádně osvětlil, proč nepřistoupil k vypořádání žalobních námitek, vztahujících se již ke konkrétním náležitostem navrhované honitby Řepová. Nejvyšší správní soud přitom důvody krajského soudu sdílí. Ani vypořádání těchto námitek by proto nemohlo vést k dotčení právní sféry stěžovatele.

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. října 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu